

35 DIEVČAT ZAČÍNALO.
ALE ZVÍTAZIŤ MÔŽE LEN JEDNA.

PRVÁ

KIERA CASSOVÁ

COO
BOO

Prvá

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kiera Cassová

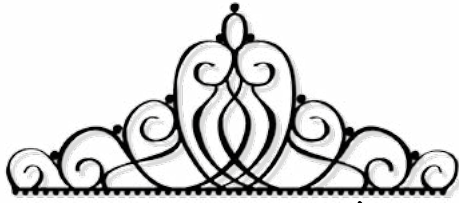
Prvá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

PRVÁ

KĪERA CASSOVÁ

COO
BOO A stylized, handwritten-style signature or logo in grey, partially overlapping the text 'BOO'.

Preložil Martin Polakovič

Copyright © 2014 by Kiera Cass

Copyright © Martin Polakovič, 2015

ISBN tlačenej verzii 978-80-7447-959-5

ISBN e-knihy 978-80-7447-990-8 (1. zverejnenie, 2016)

KAPITOLA 1

Keď začali oknami lietať dnu tehly tentoraz, boli sme vo veľkej sále a snažili sa pretrpieť ďalšiu hodinu etikety. Elise okamžite padla k zemi a začala sa s ujúkaním plaziť k bočným dverám. Celeste piskľavo vykričla a vyrazila smerom k zadnej časti sály, len tak-tak, že unikla spŕške rozbitého skla. Kriss ma schmatla za rameno a potiahla ma. Rozbehli sme sa a spoločne, bok po boku, sme utekali k východu.

„Rýchlo, dámy!“ zvolala Silvia.

Strážcovia sa do niekoľkých sekúnd zoradili k oknám a spustili palbu. Ako sme utekali, v ušiach sa mi ozývali ohlušujúce výstrely. Každý, kto bol na dohľad a preukazoval čo i len minimálne známky agresie – či mal v rukách zbraň, alebo len kamene – musel zomrieť. Pohár trpezlivosti s útokmi už pretiekol.

„V týchto topánkach sa hrozne uteká,“ šomrala Kriss. Cez rameno mala prevesené zhúžvané šaty a očami fixovala koniec chodby.

„Jedna z nás si na to bude musieť zvyknúť,“ povedala Celeste zadychčane.

Zagúľala som očami. „Ak to budem ja, budem každý deň nosiť tenisky. Už teraz toho mám po krk.“

„Netárajte a hýbte sa!“ zrevala Silvia.

„Ako sa stadiaľto dostaneme dolu?“ spýtala sa Elise.

„A čo bude s Maxonom?“ odvrkla Kriss.

Silvia neodpovedala. Nasledovali sme ju cez bludisko chodieb a ako sme hľadali cestu do suterénu, sledovali sme, ako okolo nás jeden za druhým utekajú strážcovia opačným smerom. Uvedomila som si, že ich obdivujem, a rozmýšľala som, čo to musí byť za odvahu, s ktorou utekajú *v ústrety* nebezpečenstvu, aby ochránili iných.

Strážcovia, ktorí nás míňali, boli jeden ako druhý, až kým sa môj pohľad nestretol so zelenými očami. Aspen nevyzeral vystrašene, dokonca ani zarazene. Jednoducho sa vyskytol problém a on ho išiel riešiť. Bol proste taký.

Videli sme sa len krátko, no stačilo to. S Aspenom sme viac nepotrebovali. V zlomku sekundy som mu aj bez slov dokázala povedať *Buď opatrný a vráť sa živý*. A on mi rovnako mlčky odpovedal *Ja viem, dávaj na seba pozor*.

Hoci to, čo sme si nepotrebovali hovoriť, mi nemuselo robiť starosti, s tým, čo sme si povedali nahlas, som už také šťastie nemala. Náš posledný rozhovor nedopadol práve najlepšie. Chystala som sa práve nadobro odísť z paláca a požiadala ho, aby mi dal čas, kým sa spamätám zo Selekcie. Potom som však ostala v súťaži a nijako mu nevysvetlila dôvod.

Možno už so mnou stráca trpezlivosť a opúšťa ho schopnosť vidieť vo mne len to najlepšie. Budem to musieť nejako napraviť. Nechcela som žiť bez Aspenu. I teraz, keď som dúfala, že si ma Maxon vyberie, mi svet bez Aspenu pripadal ako čosi nepredstaviteľné.

„Tu to je!“ zvolala Silvia a zatlačila na tajný panel v stene.

Vykročili sme dolu po schodoch s Elise a Silviou na čele.

„Do pekla, Elise, nezaostávajú!“ kričala Celeste. Chcela som, aby ma jej slová vytočili, no vedela som, že všetky myslíme na to isté.

Ako sme schádzali do tmy, snažila som sa zmieriť s tým, že nasledujúcich niekoľko hodín premárnim skrývaním sa ako myš pred kocúrom. Kráčali sme ďalej a zvuk našich rýchlych krokov prehlušoval výkriky, až kým nám rovno nad hlavami nezaburácal mužský hlas.

„Zastaňte!“ zreval.

S Kriss sme sa naraz otočili a sledovali, ako uniforma pred nami nabera čoraz jasnejšie kontúry. „Počkajte,“ zvolala Kriss na dievčatá pod nami. „Je to strážca.“

Stáli sme na schodoch a sťažka dýchali. Keď k nám strážca konečne dorazil, sám lapal po dychu.

„Prepáčte, dámy. Rebeli utiekli, len čo sme spustili paľbu. Zrejme dnes nemajú chuť bojovať.“

Silvia si dlaňami uhladila šaty a prehovorila za nás všetky: „Vyhlásil kráľ palác za bezpečný? Ak nie, vystavujete dievčatá veľkému nebezpečenstvu.“

„Veliteľ stráží vyčistil pole. Som si istý, že jeho výsosť...“

„Nie ste kráľov hovorca. Poďme, dámy, pokračujte.“

„To myslíte vážne?“ spýtala som sa. „Ideme dolu bezdôvodne.“

Vrhla na mňa pohľad, z ktorého by skamenel aj rebel, a ja som zavrela ústa. So Silviou som si vypestovala čosi ako priateľstvo, keďže mi nevedomky pomohla oddýchnuť si od Maxona a Aspenu na jej doučovaní. Po tom, čo som predviedla v Správach pred pár dňami, sa však zdá, že z neho nič neostalo. Obrátila sa k strážcovi a pokračovala. „Zožňte oficiálny príkaz od kráľa a vrátime sa. Kráčajte ďalej, dámy.“

Vymenili sme si so strážcom rozladené pohľady a rozišli sme sa. Keď sa o dvadsať minút objavil iný strážca a oznámil nám, že sa môžeme vrátiť hore, Silvia neprejavila ani zamak výčítiek.

Celá tá situácia ma tak naštvala, že som ani nečakala na Silviu či ostatné vybrané. Vyšla som po schodoch až na prvé poschodie a odtiaľ pokračovala do svojej izby. Topánky mi ešte stále viseli na prste. Slúžok nikde, no na posteli čakal malý strieborný podnos s obálkou.

Okamžite som spoznala Mayin rukopis. Roztrhla som obálku a začítala sa.

Ames,

sú z nás tety! Astra je dokonalá. Kiežby si tu bola a stretli ste sa osobne, no všetci chápeme, že teraz musíš byť v paláci. Myslíš, že na Vianoce budeme spolu? Už sa blížia! Musím sa vrátiť a pomôcť Kenne a Jamesovi. Neuveriteľné, aká je krásna! Prikladám obrázok. Lúbime Ťa!

May

Spoza listového papiera som vytiahla lesklú fotografiu. Boli na nej všetci okrem Kotu a mňa. James, Kennin muž, celý žiaril a stál nad svojou ženou a dcérou s očami opuchnutými od dojatia. Ken na sedela s vystretým chrbtom na posteli, držala drobný ružový uzlík a vyzerala rovnako nadšene ako vyčerpane. Mama s otcom prekypovali hrdosťou a vytrzenie May a Gerada akoby z fotografie až kričalo. To, že nebol prítomný Kota, nebolo prekvapujúce – nič by tým predsa nezískal. Ja som tam však byť mala.

Mala, ale nebola.

Bola som tu. A niekedy nechápem prečo. Maxon bol stále niekde s Kriss – i po tom všetkom, čo spravil pre to, aby som v paláci

zostala. Rebeli neúnavne útočili a oslabovali našu bezpečnosť – to bolo vonku, no vnútri zasa kráľove mrazivé slová robili to isté s mojím sebedomím. Po celý čas ma mátal Aspen, o ktorom som nesmela nikomu povedať. Kamery boli na dennom poriadku – zachytávali kúsky našich životov na pobavenie ľudu. Z každej strany ma čosi tlačilo do kúta a unikalo mi všetko to, na čom mi kedysi tak záležalo.

S námahou som prehltna slzy zlosti. Plaču som už mala po krk.

Radšej som začala plánovať. Bol iba jediný spôsob, ako veci urovnať – ukončiť Selekciiu.

Hoci som ešte stále občas zvažovala, či skutočne túžim stať sa princeznou, o tom, že chcem byť Maxonovým dievčaťom, som vôbec nepochybovala. Ak sa to má stať, sedieť so založenými rukami mi nepomôže. Kým som čakala na svoje slúžky, nervózne som pochodovala po izbe a vybavovala si svoj posledný rozhovor s kráľom.

Sotva som dýchala, a tak som vedela, že jesť nemá žiadnu cenu. Možno by však stálo za to premôcť sa. Potrebovala som sa niekam posunúť, a to rýchlo. Kráľ spomínal, že ostatné dievčatá robia vo vzťahu k Maxonovi pokroky – fyzického charakteru – a povedal, že na to, aby som sa im v tejto oblasti vyrovnala, som príliš obyčajná.

Akoby môj vzťah s Maxonom nebol dosť zložitý, najnovšie sme mali ešte problém s tým, že mi musí začať opäť dôverovať. A ja som si nebola tak celkom istá, či to znamená, že sa nemám na nič pýtať. Hoci som bola viac-menej presvedčená, že s ostatnými dievčatami nezašiel fyzicky tak ďaleko ako so mnou, neubránila som sa úvahám, či predsa. Nikdy som sa ho nesnažila zvädzať – povedala by som, že všetky intímne chvíle, ktoré sme spolu zažili, prišli

neplánovane. Musela som však dúfať, že ak by som sa skutočne snažila, dokázala by som mu dať najavo, že mám oňho rovnaký záujem ako ostatné.

Zhlboka som sa nadýchla, zdvihla bradu a vošla som do jedálne. Zámerné som minútu či dve meškala – v nádeji, že ostatné dievčatá už budú usadené. V tom som sa nemýlila. Reagovali však lepšie, ako som čakala.

Uklonila som sa, a keď som švihla nohou dozadu, na šatách sa mi otvoril rozparok, ktorý začínal až kdesi pri stehne. Šaty boli tmavočervené, bez ramienok a odhaľovali v podstate celý chrbát. Bola som presvedčená, že na to, aby vôbec držali formu, ich museli slúžky začarovať. Narovнала som sa, a keď sa moje oči stretli s Maxonovými, všimla som si, že prestal prežúvať. Komusi spadla vidlička.

Sklopila som zrak, prešla som k svojmu miestu a sadla si vedľa Kriss.

„To vážne, America?“ zašepkala.

Naklonila som hlavu jej smerom. „Ako, prosím?“ spýtala som sa s predstieraným nechápavým výrazom.

Zložila príbor a zahľadeli sme sa na seba. „Vyzeráš lacno.“

„A ty žiarlivo.“

Musela som zaťat' do živého, pretože očervenela a vrátila sa k svojmu jedlu. Aj ja som trocha odjedla, no už teraz mi zvieralo žalúdok. Keď predo mňa naservírovali dezert, rozhodla som sa, že Maxona prestanem ignorovať. Ako som dúfala, pozeral sa na mňa. Okamžite zdvihol ruku a potiahol sa za ucho. Nenápadne som signál opätovala. Rýchlo som sa letmo pozrela na kráľa Clarksona a snažila sa potlačiť úsmev. Bol našťvaný. Bol to preňho ďalší trik, ktorý mi prešiel.

Najskôr som sa ospravedlnila, čím som Maxonovi umožnila po-

obdivovať môj nahý chrbát, a rýchlo sa odobrala do svojej izby. Zavrela som za sebou dvere a okamžite šaty odzipsovala, aby som sa mohla konečne poriadne nadýchnuť.

„Ako to šlo?“ spýtala sa Mary, ktorá ku mne rýchlo priskočila.

„Vyzeral ohromený. Ako všetci.“

Lucy zapišťala a Anne prišla Mary na pomoc. „Podržíme to. Len choďte,“ prikázala. Poslúchla som. „Príde dnes v noci?“

„Áno. Neviem presne kedy, no určite sa dostaví.“ Sadla som si na okraj postele a rukami zloženými na bruchu som si pridžžala otvorené šaty, aby nespadli.

Anne sa na mňa smutno usmiala. „Je mi ľúto, že vám bude ešte niekoľko hodín nepohodlne. Ale iste to bude stáť za to.“

Usmiala som sa. Snažila som sa tváriť, že bolesť mi neprekáža. Pred časom som povedala slúžkam, že chcem upútať Maxonovu pozornosť. Zdôverila som sa im so svojou nádejou, že pri troche šťastia budú tieto šaty čoskoro na zemi.

„Chcete, aby sme tu ostali, kým príde?“ spýtala sa Lucy prekypujúca nadšením.

„Nie, len mi pomôžte túto vec zasa zazipsovať. Musím si ešte niečo premyslieť,“ odvetila som a postavila sa, aby mi mohli pomôcť.

Mary sa chopila zipsu. „Stiahnite hrud', slečna.“ Poslúchla som, a keď ma šaty opäť zovreli, cítila som sa ako vojak tiahnuci do boja. Brnenie je odlišné, no zámer je rovnaký.

Dnes večer skolím chlapa.

KAPITOLA 2

Otvorila som balkónové dvere a vpustila dnu svieži vzduch. Hoci bol december, fúkal jemný vánok a štekľil ma na koži. Von sme už nesmeli – iba ak so sprievodom strážcov, takže toto mi muselo stačiť.

Pochodovala som hore-dolu po miestnosti, rozsvецovala sviečky a snažila sa to tu nejako zútulniť. Keď sa ozvalo zaklopanie na dvere, sfúkla som zápalku, rýchlo vyrazila k posteli, schmatla knihu a rozprestrela si šaty. *Ale áno, Maxon, takto bežne vyzerám, keď si čítam.*

„Vstúpte,“ povedala som ledabolo na hranici počutelnosti.

Maxon vošiel dnu a ja som trocha zdvihla hlavu. Zachytila som ten údiv v jeho očiach, keď si obzeral moju stroho osvetlenú izbu. Nakoniec upriamil pohľad na mňa a putoval očami po mojej odhalenej nohe.

„Tak tu si,“ povedala som, zavrela knihu a vstala, aby som sa s ním uvítala.

Zavrel dvere a vošiel ďalej, pričom nespúšťal oči z mojich krieviek. „Chcel som ti povedať, že dnes večer vyzeráš fantasticky.“

Prehodila som si vlasy za plece. „Och, toto? Našla som to kdesi vzadu v šatníku.“

„Som rád, že si ich vytiahla.“

Preplietla som si s ním prsty. „Sadnime si. V poslednom čase som ťa veľmi nevidela.“

Povzdychol si a nasledoval ma. „Za to sa ti ospravedlňujem. Pri tom útoku rebelov sme stratili množstvo ľudí, takže situácia bola trochu napätá. A poznáš otca. Vyslali sme niekoľko strážcov na ochranu vašich rodín a naše počty sa stenčili, takže je ešte neznesiteľnejší ako obvykle. Navyše na mňa tlačí, aby som ukončil Selekciu, no nedám sa. Potrebujem čas, kým si to všetko premyslím.“

Sedeli sme na okraji postele. Prišuchla som sa k nemu. „Samozrejme. Ty by si mal mať hlavné slovo.“

Prikývol. „Presne tak. Viem, že som to už povedal aspoň tisíc-krát, no nátlak ma privádza do šialenstva.“

Mierne som našpúlila ústa. „Ja viem.“

Potom stíchol. Jeho tvár bola pre mňa nečitateľná. Rozmýšľala som, ako urobiť ďalší krok bez toho, aby som naňho tlačila, no nevedela som, ako vyčariť romantický moment na počkanie.

„Viem, že som smiešna, no slúžky na mňa dnes naniesli nový parfum. Nie je prisilný?“ spýtala som sa a nahla krk, aby sa mohol ku mne skloniť a privoňať si.

Priblížil sa, až sa mi nosom obtrel o mäkkú pokožku. „Nie, drahá, voniaš krásne,“ povedal do oblúka, ktorý viedol k môjmu plecu. Potom ma na to miesto pobožkal. Prehltla som a pokúšala sa sústrediť. Potrebovala som mať istú kontrolu.

„Som rada, že sa ti páči. Veľmi si mi chýbal.“

Cítila som, ako ma jeho ruka oblapila okolo chrbta, a sklonila som hlavu. Bol tam – pozeral na mňa, naše pery delili len milimetre.

„Ako veľmi som ti chýbal?“ šepol.

Kombinácia jeho uhrančivého pohľadu a hlbokého hlasu mi naštartovala tep do čudných obrátok. „Veľmi,“ zašepkala som. „Veľmi, veľmi.“

Naklonila som sa k nemu a túžobne očakávala bozk. Maxon si ma seabavedome pritiahol k sebe jednou rukou a druhou mi zahrbol do vlasov. Moje telo by sa najradšej rozpustilo v jeho bozku, no šaty mu v tom bránili. Vtom ma zrazu opäť prepadla nervozita a spomenula som si na svoj plán.

Skĺzla som rukami po Maxonových ramenách a naviedla mu prsty k chrbtu šiat. Dúfala som, že viac mu nebude treba.

Jeho ruky boli chvíľu nečinné a už-už som mu chcela povedať, nech potiahne za zips, keď vtom vybuchol do smiechu.

Pri tom zvuku som sa okamžite spamätala.

„Čo je také smiešne?“ spýtala som sa zhrozene a popritom rozmýšľala nad nejakým nenápadným spôsobom, ako upokojiť svoj dych.

„Zo všetkého, čo si kedy urobila, je toto to najzábavnejšie!“ Maxon sa prehol v páse a smial sa tak, až si udieral do kolena.

„Ako, prosím?“

Silno ma pobožkal na čelo. „Vždy som uvažoval, aké by to bolo, keby si sa naozaj snažila.“ Opäť sa začal smiať. „Prepáč, už musím ísť.“ I jeho postoj prezrádzal pobavenie. „Uvidíme sa ráno.“

A potom odišiel. Len tak!

Ostala som tam sedieť. Bola som celkom ponížená. Takto ďaleko by nezašla ani Celeste. Mala som príliš dokonalý účes, priveľa mejkapu. Vedel, o čo mi ide, už vo chvíli, keď prešiel dverami. S povzdychom som prešla po izbe a sfúkla všetky sviečky. Popritom som rozmýšľala, ako sa mu zajtra pozriem do tváre.

KAPITOLA 3

Rozmýšľala som, že sa vyhovorím na črevnú chrípku. Alebo na neznesiteľnú bolesť hlavy. Záchvat úzkosti. Hocičo, čo by mi pomohlo vyzuť sa z raňajok.

Potom som si spomenula na Maxona a na jeho slová o tom, že treba zatnúť zuby. To nepatrilo k mojím silným stránkam. Ak sa však zapriem, a predsa len zídem dolu, ak sa aspoň ukážem, možno to ocení.

V nádeji, že dokážem odčiniť aspoň niečo z toho, čo som napáchala, som požiadala slúžky, aby ma odeli do najcudnejších šiat z môjho šatníka. Viac nepotrebovali, aby si domysleli, že sa nemajú vypytovať na včerajší večer. Výstrih bol o čosi vyšší, ako sa bežne nosilo v losangeleskom teplom počasí, a rukávy sa končili takmer až pri lakťoch. Boli ako kvetinový záhon, čo ostro kontrastovalo s dojmom zo včerajška.

Keď som vkročila do jedálne, sotva som sa na Maxona dokázala pozrieť, no podarilo sa mi vojsť so vztyčenou hlavou.

Keď som sa oňho konečne obtrela pohľadom, zistila som, že ma

pozoruje so širokým úsmevom. Popri jedení na mňa žmurkol – a ja som opäť sklonila hlavu a predstierala som, že moju pozornosť celkom zamestnáva kiš na tanieri.

„Teším sa, že dnes si sa nezabudla obliecť,“ povedala Kriss jedovato.

„Teším sa, že máš dobrú náladu.“

„Čo to do teba, dopekla, vošlo?“ zasyčala.

Vzdala som to. „Dnes nevládzem, Kriss,“ povedala som skľúčene. „Nechaj ma na pokoji.“

Chvíľu to vyzeralo, že chce vyraziť do protiútok, no zrejme som jej za to nestála. Trocha sa narovnala a pokračovala v jedení. Keby moje včerašie konanie viedlo aspoň k čiastočnému úspechu, mohla som si ho ospravedlniť – takto som hrdosť nedokázala ani predstierať.

Zariskovala som a opäť som vrhla pohľad na Maxona. Hoci sa na mňa už nepozeral, bolo vidno, že popri krájaní jedla potláča samolúby úškrn. To bola posledná kvapka. Nehodlala som takto pretrpieť celý deň. Už-už som chcela odpadnúť alebo sa chytiť za brucho alebo skúsiť nejaký iný trik, ktorý by ma odtiaľto dostal, keď vtom do jedálne vstúpil jeden z komorníkov. V ruke niesol striebornú tácku s obálkou, ktorú s úklonom položil pred kráľa Clarksona.

Kráľ si list vzal do ruky a rýchlo si ho prečítal. „Prekliati Francúzi,“ zašomral. „Prepáč, Amberly, zdá sa, že do hodiny budem musieť odísť.“

„Ďalší problém s obchodnou zmluvou?“ spýtala sa tlmene.

„Áno. Myslel som, že sme to vyriešili už pred mesiacmi. V tejto veci musíme byť neoblomní.“ Postavil sa, hodil obrúsok do taniera a vykročil k dverám.

„Otec,“ zvolal Maxon, ktorý sa taktiež postavil. „Nemám ísť s tebou?“

Pripadalo mi zvláštne, že keď sa dal kráľ na odchod, nevyštekol na svojho syna, aby ho nasledoval, pretože to bol jeho obvyklý spôsob dávania pokynov. Miesto toho na Maxona upriamil chladný pohľad a prehovoril hlasom ako britva.

„Keď budeš pripravený správať sa ako kráľ, potom budeš môcť robiť to, čo robí kráľ.“ Bez ďalších slov odišiel.

Maxon chvíľu ostal stáť – bol v šoku a cítil sa trápne, že ho kráľ poučá takto verejne. Keď si sadol, obrátil sa k svojej mame. „Letieť tam sa mi dvakrát nechcelo, ak mám byť úprimný,“ povedal na odľahčenie napätej atmosféry. Kráľovná sa usmiala, čo sa od nej, samozrejme, vyžadovalo, a my, vybrané, sme si poznámku nevšímali.

Väčšina dievčat už doraňajkovala a so zdvorilým ospravednením sa odobrali do dámskej izby. Keď som v jedálni ostala už len s Maxonom a Elise, zdvihla som zrak a pozrela sa na princa. Obaja sme si súčasne zatiahli za ucho a usmiali sme sa na seba. Keď konečne odišla aj Elise, stretli sme sa uprostred miestnosti, nedbajúc na slúžky a komorníkov, ktorí okolo nás upratovali.

„To ja môžem za to, že mu nie si dost dobrý,“ lamentovala som.

„Možno,“ podpichol ma. „Ver mi, toto nie je prvýkrát, čo sa ma snaží uzemniť, a v hlave má milión iných dôvodov, prečo je to podľa neho potrebné. Neprekvapilo by ma, keby to tentoraz robil len z čistej zlomyselnosti. Nechce prísť o hlavné slovo a čím bližšie som k výberu svojej budúcej manželky, tým viac sa zvyšujú šance, že ho stratí. Hoci obaja vieme, že sa kontroly nikdy celkom nevzdá.“

„Mohol si ma pokojne poslať domov. Nikdy nedovolí, aby si si vybral mňa.“ Ešte stále som Maxonovi nepovedala, ako na mňa jeho otec pritlačil, ako sa mi vyhrážal na chodbe potom, ako ho Maxon prehovoril, aby mi dovolil ostať v paláci. Kráľ Clarkson sa jasne vyjadril, že o našom rozhovore mám mlčať, a ja som nechce-

la liať olej do ohňa. Zároveň mi však bolo veľmi nepríjemné, že som to musela pred Maxonom tajiť.

„Navyše,“ dodala som a prekrížila si ruky, „po včerajšej noci vážne netuším, prečo si ma tu chceš tak veľmi nechať.“

Zahryzol si do pery. „Prepáč, že som sa smial, ale ruku na srdce, čo iné som mohol robiť?“

„Napadá mi veľa vecí,“ zašomrala som. Ešte stále mi bolo trápne za to, že som sa ho pokúsila zviať. „Cítim sa hrozne hlúpo,“ povedala som a ponorila som si hlavu do dlaní.

„Prestaň,“ povedal nežne a privinul si ma do svojej náruče. „Ver mi, že to bolo lákavé. Ty však nie si ten typ.“

„Ale nie je to chyba? Nemalo by to byť v každom človeku?“ nariekala som do jeho hrude.

„Pamätáš na tú noc v úkryte?“ povedal tlmenným hlasom.

„Áno, ale to sme sa v podstate lúčili.“

„Bola by to skvelá rozlúčka.“

O krok som ustúpila a zahnila sa po ňom. Zasmial sa, rád, že tá rozpačitosť medzi nami je preč.

„Zabudnime na to,“ navrhla som.

„Som za,“ súhlasil. „My dvaja máme aj tak inú prácu.“

„Ale, áno?“

„Áno, a keďže otec je preč, je vhodný čas prebrať si prvé nápady.“

„Dobre teda,“ povedala som, nadšená z toho, že som súčasťou niečoho, čo je len medzi nami.

Povzdychol si a ja som začala byť nervózna, čo má za lubom. „Máš pravdu. Mój otec ťa neschvaľuje. Môžeme ho však prinútiť podvoliť sa, ak sa nám podarí jedna vec.“

„A tou je?“

„Musíme z teba urobiť miláčika ľudu.“

Zagúľala som očami. „Tak *toto* má byť tá naša práca? Maxon, to sa nikdy nestane. Potom, ako som sa pokúsila zachrániť Marlee, som videla anketu v jednom zo Celestíných časopisov. Ľuďom ležím v žalúdku.“

„Názory sa menia. Nenechaj sa príliš odradiť jednou chvíľou.“

Stále som to videla v čiernych farbách, no čo som mohla povedať? Ak to má byť moja jediná možnosť, musím to aspoň skúsiť.

„Dobre,“ povedala som. „Ale vravím – nebude to fungovať.“

S potmehúdskym úsmevom na tvári podišiel až celkom ku mne a dal mi dlhý pomalý bozk. „A ja ti vravím, že bude.“